

Opførelse af et Kapel, som man meget gerne vilde have haft i Aar, men som jeg har ment maatte kunne vente.

Den ærede Ordfører omtalte det Arbejde, der udføres af Kommissionen for Danmarks geologiske Undersøgelse. Det er givet, at dette Arbejde vil tage meget længere Tid, end man oprindeligt tænkte og end man fremstillede det, da Bevillingen blev givet. I den Retning har denne Kommission mange Sidestykker, men vi ere jo enige om, at det er et Arbejde, som Danmark bør paatage sig. Ogsaa andre Lande have gjort det, hvad den ærede Ordfører omtalte, og det er et Arbejde, som har sin store videnskabelige Interesse, ligesom det vil kunne faa praktisk Betydning. Jeg takker Finansudvalget for dets Tiltræden af den forhøjede Bevilling, der foreslaas til denne Kommission paa Grund af de højst uheldige Boligforhold, hvorunder Kommissionen hidtil har maattet arbejde. Den har for en væsentlig Del maattet leve i en Kælder; nu vil det blive anderledes.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) omtalte en Forhøjelse af Tilskuddet til saadanne Personer, der i en ældre Alder give sig til at studere. Den Forhøjelse af Bevillingen, jeg har foreslaaet, med 1,500 Kr. er i Overensstemmelse med, hvad der finder Sted med andre Bevillinger af den Art. Som Følge af Befolkningens Tilvækst og andre Grunde maa saadanne Understøttelser efterhaanden forhøjes. Naar det særlig omtales, at denne Bevilling gives til Mænd, der i en ældre Alder gaa over fra andre Livsstillinger til Studeringerne, vil jeg dog erindre om, at det er et meget forsvindende Antal af dem, der søge og faa Understøttelse paa denne Konto, hvorom dette kan siges. Det er kun meget faa, som efter at have været i en anden Næringsvej, et Haandværk eller saa, give sig til at studere. De fleste, der søge og faa Understøttelse paa denne Konto, ere yngre Mænd, der, naar de ere gaaede ud af Skolen, maaske have taget Præliminær-eksamen og saa i de første Aar derefter beslutte sig til at studere.

Hvad angaar Tilskuddet til Lærerne ved private Realskoler, sigtende til, at disse kunne faa et Løntillæg af samme Størrelse som det, de have faaet i dette Aar ved Hjælp af de bevilgede 65,000 Kr., takker jeg for den givne Bevilling og glæder mig i øvrig over, at denne er givet enstemmig. At der skulde være sket Misbrug ved Fordelingen af de 65,000 Kr. i indeværende Finansaar, saaledes som udtalt af det

ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), maa jeg og kan selvfølgelig bestemt protestere imod.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds har dernæst stillet et Ændringsforslag, som er det eneste Forslag, der ikke er stillet af mig, og som ikke er enstemmig tiltraadt af Udvalget. Det gaar ud paa at give et anslaaet Beløb af 10,000 Kr. til Dækning af Halvdelen af Kommunernes Udgifter til Undersøgelse og Behandling af Skolebørns Tænder. Man staar her ganske uden nogen Oversigt over, hvad denne Foranstaltning vilde koste, og navnlig uden noget Materiale, hvoraf man kan skønne noget i den Henseende. Jeg saa forleden en Indberetning fra en Tandlæge, der i nogle Aar af egen Interesse gratis har undersøgt Børnenes Tænder i en Købstads Kommuneskole. Han udtaler i denne sin Indberetning, at skulde Børnenes Tænder behandles — altsaa de Skolebørn, hvis Tænder han har undersøgt —, vilde det tage en Tandlæges hele Tid. Det var Kommuneskolen i en By paa ca. 14,000 Indbyggere; skulde man altsaa der gaa til en Undersøgelse og dernæst til Behandling af Tænderne hos Kommuneskolens Børn, maatte en Læge dertil anvende hele sin Tid. Se, efter dette vilde de anslaaede 10,000 Kr. jo ikke strække langt, naar de skulde fordeles hele Landet over. Nu hørte vi jo ogsaa fra den ærede Forslagsstiller — og det er det eneste, jeg fra Forslagsstilleren har hørt, hvoraf man kunde drage noget Skøn over, hvad denne Sag vilde koste —, at han anslog Udgiften til saadan noget som 1 Kr. pr. Skolebarn. Men i Virkeligheden staa vi dog uden nogen Mening om, hvad Foranstaltningen vilde koste, og hvad det altsaa vilde koste Statskassen at tilsikre Kommunerne Halvdelen af Udgifterne.

Den naturligste Vej maa dog være den, man ellers altid gaar ved slige Forhold: at lade de enkelte Kommuner rundt omkring, der særlig have faaet Øjet op for dette Forhold, tage fat, lade dem tage Sagen op her og der. Det kan jo saa føre til, at Interessen breder sig videre, og at Sagen saa tages op ogsaa i andre Byer; væsentlig vil det vel, i det mindste til at begynde med, være i Købstæderne; ude paa Landet vilde det som Regel blive meget besværligt. Naar det er sket, er det Tiden for Staten til at træde hjælpende til. Saa er der høstet nogle Erfaringer, og navnlig ogsaa Erfaring om, hvad en saadan Foranstaltning vil koste, efterhaanden som den bliver fuldt gennemført. Saa er